

Sesiunea Conferinței Generale din 1888 s-a desfășurat între 17 octombrie și 4 noiembrie, la Minneapolis, Minnesota. Au participat 90 de delegați reprezentând aproape 27.000 de membri.

Înainte de începerea sesiunii, între 10 și 17 octombrie, s-a desfășurat în aceeași sală o conferință biblică dedicată corpului pastoral. Subiectele care au ocupat cea mai mare parte a timpului au fost Legea din Galateni și identitatea coarnelor fiarei din Daniel 7.

Ambele subiecte s-au dovedit extrem de controversate. Redactorii de la *Semnele Timpului*, Jones și Waggoner, provocau doctrinele oficiale, oferind noi perspective, iar liderii de la Battle Creek se opuneau, văzând în ele simple inovații care vor periclita stabilitatea bisericii.

Uriah Smith, eminența cenușie a bisericii, redactor la *Review* și autor proeminent, susținea poziția oficială, că unul dintre cele zece coarne din Daniel 7 sunt **hunii**. Jones spunea că această poziție nu este susținută de istorie, cornul respectiv fiind reprezentat de **alemani**. Subiectul era neimportant, și nu justifica energia cheltuită pe el; era doar o chestiune de corectitudine istorică, iar Jones avea dreptate, poziția lui fiind îmbrățișată ulterior de biserică.

Dar în privința Legii din Galateni, implicațiile erau profunde. Președintele Butler publicase cu câțva timp înainte, în 1886, o broșurică intitulată „Legea în Epistola către Galateni.” Intenția era de a corecta tendințele articolelor publicate de Waggoner în *Semnele Timpului*, în care se arăta că Legea despre care vorbește Pavel în Galateni este în special legea morală, cele zece porunci. Poziția oficială față de expresia din Galateni, că „Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos,” era aceea că este vorba despre Legea ceremonială, că doar ea putea să înceteze după ce ne-a călăuzit la Hristos. Nicidecum Legea morală.

Pamfletul lui Butler a fost distribuit întregului corp pastoral, așa că Waggoner a scris un material, intitulat „Evanghelia în Epistola către Galateni,” adresat direct președintelui Butler, iar apoi imprimat și distribuit delegaților la sesiunea din 1888. El susținea că apostolul vorbește mai ales despre Legea morală, că scopul ei este să ne conducă la Hristos, singura sursă de neprihănire.

Președintele Butler nu a participat la sesiune, din motive de sănătate, dar trimitea mesaje scrise delegaților, cu avertizarea solemnă: „Stați la vechile hotare!” Fusesse informat de unul dintre delegați (W.M.Healey), care credea că Waggoner și Jones, alături de Willie White, urmăreau să submineze doctrina bisericii.

Ellen White comenta mai târziu acest incident:

„Mintea unui om bolnav a avut o putere stăpânitoare asupra Comitetului Conferinței Generale, iar pastorii au fost umbra și ecoul fratelui Butler... Invidia, bănuiala rea, gelozia, au lucrat ca aluatul, până când au dospit toată plămădeala” (The EGW 1888 Materials, 183).

Delegații au ascultat glasul conducătorului lor de la Battle Creek, și au stat la vechile hotare. Waggoner și Jones au fost blocați de valul monumental al opoziției, iar Waggoner a reușit să termine seria prelegerilor lui despre neprihănirea lui Hristos doar datorită intervenției ferme a sorei White, care a împiedicat de două ori încercarea de a se vota interdicția subiectului.

„Se pare că Satana a avut o putere extraordinară să împiedice lucrarea mea, și tremur când mă gândesc la ce se putea întâmpla la această sesiune dacă nu aș fi fost acolo” (The EGW 1888 Materials, 184).

Ellen White nu a știut care este poziția corectă cu privire la Legea din Galateni, iar Domnul nu i-a descoperit nimic în viziune. Așa că s-a abținut să vorbească despre acest subiect, mulțumindu-se să atragă atenția că este complet necreștinesc spiritul de critică și ceartă asupra unui punct controversat de doctrină. Martorii spun că ea stătea pe primul rând, ascultând prelegerile lui Waggoner, și rostea din când în când: „Fraților, aici este mare lumină.”

Mai târziu, după ce a fost exilată în Australia, a primit în viziune confirmarea că Waggoner avusese dreptate, spunând că în pasajul controversat din Galateni Duhul Sfânt vorbește „în special despre Legea morală.” Dar biserica nu a luat seama la această descoperire, subiectul rămânând controversat până în ziua de azi.

Sesiunea s-a terminat într-o atmosferă de confuzie și acută dezbinare, cu totul nemaivăzute până atunci. Iată câteva cuvinte ale sorei White de la finalul sesiunii:

„Întâlnirea noastră se apropie de sfârșit, și nu a fost făcută nicio mărturisire, nu s-a produs nicio deschidere ca Duhul lui Dumnezeu să poată veni. Eu m-am întreat: Ce rost a avut întâlnirea noastră, și de ce au trebuit să vină frații noștri aici, dacă prezența lor nu face decât să depărteze de popor pe Duhul lui Dumnezeu?” (Ms 9, 1888).

La câteva luni după sesiune, când cenușa deflagrației de la Minneapolis s-a mai așezat puțin, ea scria, cu o vădită amărăciune în glas:

„În acești patruzeci și cinci de ani de experiență mi s-a arătat viața, caracterul și istoria patriarhilor și profeților care au fost trimiși la poporul lui Dumnezeu cu o solie, și de fiecare dată Satana fabrica vreun raport mincinos, care să producă diferențe de opinii, sau să îndrepte interesul în altă parte, ca poporul să fie lipsit de binele pe care îl oferea Domnul. Tot așa a fost în cazul acesta, când un spirit ferm, încăpățânat și aspru a luat inimile în stăpânire, iar cei care au cunoscut odată harul lui Dumnezeu, și au simțit puterea lui înnoitoare, au fost amăgiți, lucrând sub amăgire în tot timpul sesiunii; nu a trebuit decât o mică sămânță de îndoială, care să găsească teren fertil în inimile celor care nu aveau o legătură vie cu Dumnezeu, ca aceste inimi să devină de piatră și imposibil de impresionat. Pasiunile lor josnice au fost stârnite și li s-a oferit ocazia să dea pe față spiritul de gloată” (Letter 14, 12 mai 1889).

Înțelegând gravitatea situației, Ellen White a plecat alături de Jones și Waggoner să ducă solia neprihănirii lui Hristos direct poporului, dacă frații conducători se opun. Și într-adevăr, oriunde ajungeau să predice, Duhul lui Dumnezeu se prăvălea ca un val peste adunare; suflete erau aduse de la păcat la neprihănire:

„Am văzut puterea lui Dumnezeu însoțind solia peste tot pe unde era prezentată. Nu veți putea convinge poporul din South Lancaster că ceea ce li s-a prezentat nu este o solie de lumină... Dumnezeu a întins mâna Sa peste această lucrare. Am lucrat în Chicago; a durat o săptămână înainte ca să se producă o cedare din partea ascultătorilor. Dar ca un val de slavă, binecuvântarea lui Dumnezeu s-a prăvălit peste noi atunci când așezam în

fața oamenilor pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Domnul Își descoperea slava, iar noi simțeam acțiunea profundă a Duhului Său” (RH, 18 martie 1890).

Dar aceste rezultate spectaculoase erau extrem de deranjante pentru frații conducători; lucrarea le scăpa de sub control, iar succesul soliei era o dovadă că ei s-au înșelat la Minneapolis:

„În loc de a se angaja cu toată inima în această lucrare, ei se dau înapoi, sperând și rugându-se ca cei pe care i-a trimis Domnul să nu aibă succes, căci dacă purtătorii de poveri ar avea succes, aceasta ar fi dovada că cei ce s-au îndoit sunt greșiți” (The Ellen G. White 1888 Materials, 428).

În plus, era extrem de deranjant să fie expuși public, sub ochii întregii biserici, prin astfel de apeluri publicate în revista oficială:

„Vă implor pe voi, care vă împotriviți luminii și adevărului, să vă dați la o parte din calea poporului lui Dumnezeu” (RH, 27 mai 1890).

Nu era ușor de suportat să citească în *Review* că ei sunt gardienii doctrinei care împiedică lumina să ajungă la popor:

„Mustrarea Domnului este peste cei care își spun gardieni ai doctrinei, care blochează calea ca nu cumva să ajungă la popor o lumină mai mare; dacă nu va exista nicio voce printre oameni ca să prezinte această solie, pietrele vor striga” (RH, 26 iulie 1892).

Ce puteau face? Să se opună deschis serei White era curată sinucidere politică, deoarece poporul plătitor de zecime era de partea ei. Au găsit metoda corectă. Au decis ca sora White să meargă în Australia, de dragul lucrării, iar Waggoner în Anglia. Tot de dragul lucrării.

Nu se mai putea face nimic. Duhului Sfânt I se trântise oficial ușa în nas, în încercarea Lui de a aduce redeșteptarea și reforma, ploaia târzie și marea strigare. Biserica a plecat într-o lungă călătorie prin pustie, din care nu s-a mai întors nici până în ziua de astăzi.
